

PÂNĂ CÂND?

**Motto: „Dar lăsați măcar strămoșii ca să doarmă-
n colb de cronici;**

**Din trecutul de mărire v-ar privi cel mult
ironici.”**

(Mihai Eminescu)

În 1861, savantul B.P. Hașdeu, în studiul pamflet „*Perit-au dacii?*” i-a demontat, pur și simplu, pe „romaniștii” cunoscutei „școli ardelenne” care prin „consolidarea” tezei false a „romanizării Daciei”, teză venită de la „cronicari” îndoctrinați la școli iezuite și, foarte curios, de la însuși Dimitrie Cantemir, i-a ajutat pe „științifici” și pe obedienți să ne falsifice identitatea națională – arheologi de șpaclu și ruletă și „istorici” încadrați în tipare sau pur și simplu mandatați –, falsificare perpetuată în lumea academică și universitară și reconfirmată în „tranziția” post-decembristă prin noua politică educațională.

Dreptatea lui Hașdeu – că dacii nu au pierit, nu puteau să piară, și ei sunt strămoși ai noștri –, ca adevăr istoric, reieșea și reiese din izvoarele istorice ale străvechimei și ale antichității, din perpetuarea informațiilor în izvoare medievale și moderne, în izvoarele tradiției din Vatra Vechii Dacii, dar și din opere științifice asupra cărora „științificii” – cum le spunea, peiorativ, savantul – au tras vâlul tăcerii. Urmându-le blasfemia la adresa strămoșilor, fani și progenituri ale acestora au perpetuat sacrilegiul până azi.

Or, menționatele izvoare și opere, precum și logica istorică și bunul simț elementar nu pot admite scoaterea din istorie a celui mai numeros Neam – strămoșii noștrii reali, traco-geto-dacii – de pe cea mai întinsă vatră a viețuirii sale pe „bătrânul continent”, Neam care, având o limbă unică, o religie monoteistă și un pământ bogat dăruit cu de toate, și-a creat, în epocă, cea mai de valoare civilizație și a fost *matca* mai tuturor națiunilor europene, contribuind, prin „roiuri” umane, și la alte geneze și evoluții etno-naționale. Înaintașii/strămoșii lui direcți au fost *arienii/pelasgii*, poporul primordial al continentului, popor sedentar și pașnic. Istoricul român Teohari Antonescu (1866-1910) de la Universitatea din Iași a fost *primul* care printr-o cercetare multidisciplinară a

identificat Dacia ca „*patrie primitivă a arienilor*”¹. În istoriografia mondială, identificarea spațiului de locuire a arienilor a fost făcută după circa două decenii într-o sinteză universitară engleză privind *Istoria Indiei* (vol. I), (Cambridge, 1922)², identificare pe temeiul căreia dl. Gheorghe Gabriel, un erudit al istoriei noastre străvechi și antice, a delimitat pe harta continentului respectivul spațiu, încadrat (n.n.) în întinsa Vatră a Daciei, adică așa cum stabilise, în 1901, *primul*, istoricul român Teohari Antonescu. Numai că studiul lui Teohari Antonescu a fost „înmormântat” de „științificii” noștri, care n-au vrut să știe nici de studiul d-lui Gheorghe Gabriel³, căci aceasta le afecta serios scumpa lor teză a „romanizării Daciei”. Spre neuitare, studiul profesorului Teohari Antonescu a fost publicat în 1997, la Ed. Porto-Franco din Galați, alături de alte studii sau luări de poziție ale unor autori ce nu se lăsau convinși de teza falsă a „romaniștilor”.

Strămoșii noștrii reali, traco-geto-dacii (după numele cele mai cunoscute, dar au fost și multe altele, conform izvoarelor), în „țările” viețuirii lor, ca și înaintașii/stămoșii acestora, au știut să-și fertilizeze pământul edenic al etno-genezei, au fost „din fire deștepți” – cum le acordă un izvor „certificatul de noblețe” – dar au putut și să se apere în fața unor „împărați pe care lumea nu putea să-i mai încapă”, cuceritori mânați de răutate și lăcomie.

Unul din Neamul lor, tracul Ene/Enea, cu vitejii săi, ieșiți din urgia celebrului război troian, ajungând în peninsula italică, a pus acolo piatra de temelie și a făcut „legea” începutului. Dar în continuare aci s-au detașat prea de timpuriu vlăstare ale răului care, uzurpând suveranitatea națiunii, au făcut ca formațiunea lor politică să *involueze* în cel mai distrugător imperiu al Antichității, *Imperiul Roman*, devenit, în ascensiunea lui, „*rădăcina tuturor relelor*”, cum i-au spus contemporanii. A cunoscut, în „clasa politică” și la vârf o degradare politică și morală care în cele din urmă îi va aduce pieirea. Căci în istorie ce s-a născut și a crescut din ură și lăcomie, cum au fost imperiile, a trebuit să

¹. Teohari Antonescu, capitolul *Dacia, patria primitivă a arienilor*, în volumul de autor: *Lumi uitate*, Iași, 1901, capitol republicat în culegerea: *Fenomen românesc (cartea ipotezelor)*, Ed. Porto-Franco, Galați, 1997.

². Sinteza engleză.

³. Gabriel Gheorghe, *Studii de cultură și civilizație românească*, Fundația Gândirea, București 2011, p.7-34 (Studiu introductiv); în plus, am beneficiat de informații despre amintita sinteză, de la dl. Gheorghe Gabriel, căruia îi mulțumesc și pe această cale.

cunoască, irevocabil, declinul și prăbușirea, înfățișate, în cazul Imperiului roman, de englezul Edward Gibon în cele 6 volume ale cunoscutei sale cărți.

Când însă, pe ultima treaptă a urcușului, era într-o fază critică din punct de vedere financiar – simptom al declanșării sfârșitului! –, într-un efort de revigorare, cu cea mai distrugătoare forță militară la care ajunsese dar cu nechibzuință ... imperială, fără a se gândi la consecințe ci numai la îndestularea lăcomiei și orgoliului, Imperiul s-a năpustit asupra strămoșilor noștri geto-daci, care își reclădiseră impunătorul lor Stat în centrul carpato-dunărean al Vechii Dacii, puternic legat de munți și scăldat de ape, Stat ce putea fi o stavilă în calea altor primejdii venite din pustiurile Orientului, precum s-a și întâmplat nu după mult timp.

Precum se știe, războiul a fost crâncen iar pierderile uriașe, în oameni și bunuri materiale. Geto-dacii au fost învinși. A urmat jaful imperial cumplit. Dar izvoarele istorice, coroborate profesional, responsabil, precum și logica istorică și bunul simț elementar, nu îndreptățesc să se vorbească de o exterminare a populației – oameni ai munților, pădurilor și văilor – și nici de o „romanizare a Daciei”, în spațiul ei imens, romanii cucerind doar centrul fostului Stat geto-dac, pe care l-au stăpânit și jefuit nu mai mult de 150 de ani. Nici interesul cuceritorilor nu era acesta. Apoi rămâneau frații liberi din imensa Vatră a Daciei, care continuu au hărțuit pe jefuitori, ajutându-și frații răsculați din „provincia” nord-dunăreană cotropită. Numai că atacurile repetate ale fraților apropiați, din Dacia liberă, asupra trupelor romane din „provincia”, „științificii” noștri le-au pus pe seama unui popor „barbar”, primul, inventat *ad-hoc*, goții. Or, colegii noștri (Gheorghe Gabriel, Maria Crișan) au demonstrat că goții reprezintă, de fapt, *alt nume dat geților*. De „mâna” acestora va pieri Imperiul Roman de Apus! Domnul Gheorghe Gabriel în studiul introductiv la ediția Fundației Gândirea a operei lui Iordanes, *Getica*, București 2001, citează izvoare în care se vorbește despre un jurământ al lui Decebal și al sfetnicilor săi: „că nu vor lăsa răgaz Imperiului Roman până nu-l vor distruge, până nu vor rade Roma de pe fața pământului” (*op. cit.*, p. XVIII). Odoacru și Teodosie cel Mare erau geți (got=get!) și au împlinit în secolul al V-lea acel presupus jurământ.

Căzând inevitabil Imperiul roman de apus, acesta a „lăsat” altor vlăstare ale răului „testamentul politic” al lăcomiei și al dominației.

În încrâncenatul context istoric care a urmat nu este greu de înțeles cum o afirmație hazardată a unui panegirist imperial, Eutropius, a alimentat mințile multor falsificatori ai istoriei, până azi. Căci precum se știe, istoria oficială, cea transpusă în politici educaționale, a fost și încă mai este scrisă după interesele și fariseismul învingătorilor.

Suveranitățile naționale au fost din nou uzurpate de alte noi imperii în disputa lor pentru a ajunge la „statutul” de „Imperiu universal”.

În lupta lor necurmată însă, națiunile încarcerate, ajungând în epoca modernă – epocă a suveranităților naționale și a libertății adevărate a omului – și-au constituit/reconstituit State naționale iar ticăloșii a trebuit să recunoască – *nolens-volens* – triumful principiului națiunilor. Himera „Imperiului universal” căzuse, își luase locul la „Muzeul himerelor”.

După primul război mondial însă, revigorându-se Forțele răului prin „fuziunea” imperiilor supraviețuitoare cu „Imperiul invizibil”, al capitalului și al Forțelor oculte, la nivel planetar a revenit primejdia reîncarcerării națiunilor în imperii zonale numite, eufemistic, „Uniuni”, ca etapă intermediară în drumul spre un „imperiu global”, într-o Nouă Ordine Mondială” – „ordinea” bolnavilor de avere, de putere și de dominație.

Uzurparea suveranităților naționale, falsificarea identităților naționale, „invitația” acestora de a „adera” și a se „integra”, adică a se „topi” în megaformațiuni politice, „civice și multiculturale”, fără vreo „culoare” națională, conform noului obiectiv, himeric și acesta, al ticăloșilor ajunși în faza celui mai primejdios orgoliu și a celei mai inadmisibile iresponsabilități pentru civilizația umană, pentru viața însăși a Planetei, primejdia aceasta a revenit la ordinea zilei.

Într-un asemenea context istoric Forțele răului și-au pus în „priză” propagandiștii de profesie, năimiți prin „mijloace specifice”, pentru a-și face „meseria” diabolică: tăierea rădăcinilor istorice ale națiunilor și ruperea omului de pământul genezei Neamului, aruncarea lui, frunză-n vânt, la cheremul „centrelor de Putere”, cum se autointitulează acum noile imperii.

Așa stând lucrurile, după cum se simt și se văd, nu ne mai surprinde nimic. Dar ne alarmează faptul că s-au găsit și la noi, încă și încă, indivizi atrași în slujba Forțelor răului. În „tranzitia” post decembristă, în spiritul unor „sugestii” primite de la o altă

„Înaltă Poartă”, s-au înmulțit denigratorii și chinuitorii istoriei naționale, pe care au început să n-o mai numească „Istoria României” sau „Istoria românilor”, ci, pur și simplu „istorie” – titlul celui mai important manual de profil din învățământul nostru preuniversitar, în care Dacia străveche și antică nu mai există, manual „girat” de „științifici” de rang înalt.

Mai nou, într-o revistă lunară de un lux sfidător, „Historia” (nr. 120/dec.2011), un grup de autori ce se recomandă istorici, unii îi acceptă parțial, alții îi reneagă din nou pe geto-daci ca strămoși ai noștri reali, într-un amplu „Dosar” (!?), sub o întrebare titrată și de prima copertă: „*Sunt dacii strămoșii noștri?*”, urmând astfel modelul unor înaintași de tristă memorie și foarte păguboasă opinie, inoculată încă din secolul al XIX-lea și factorilor de decizie.

Suntem de acord că în regimul comunist cei ce au instrumentat cultul lui Ceaușescu au și speculat pe seama istoriei strămoșilor geto-daci, dar acum, a-i pune pe aceștia, *din nou*, sub semnul întrebării, *sfidând evidența din izvoarele istorice*, este echivalent cu o *blasfemie*.

A intra cu astfel de indivizi în vreo polemică este, cum spun medicii, „frecție la picior de lemn”. Căci ei sunt bine „motivați” să facă ceea ce fac! Și li se oferă spațiu mediatic din belșug! Poate doar să-i întrebăm cum de se mai suportă ei pe ei înșiși sau să le sugerăm a se privi în oglinda oferită de Eminescu în partea a doua a „Scrisorii a III-a”.

Din indignarea și revolta unui „pui de dac”, un român de bună credință, dr. Napoleon Săvescu, cel care a revitalizat mișcarea noastră dacologică, față de cei care și-au negat și își neagă strămoșii reali, față de hoții și falsificatorii istoriei lor, au izbucnit două poeme antologice, din care redăm aici unul:

Voi, daci, nu mai tăceți din gură !

- dr. Napoleon Săvescu

Priviți la Dacul pe Columnă

Strămoș uitat, dar rudă bună,

Crunt sechestrat în piatră dură,

Măreț însă tăcând din gură.

Priviți cum rabdă greu în piatră

Istoria falsificată

De saltimbanci cu minți de zgură,

Iar noi tăcem, tăcem din gură !...

La daci privim, privim de veacuri
În ochii lor vezi chin și jafuri,
Vezi hoarde de romani furând,
Arzând, prădând iar noi tăcând

De 2000 de ani tăcem
C-așa-nvățarăm să-i vedem,
Romani-eroi iar daci-gunoi
Și noi tăcem, tăcem în noi ! ...

E timp să dezgropăm securea,
Să ne cunoască iarăși lumea
Cu vorba și voința dură,
Istoria când ni se fură.

E timp să înviem din moarte
Când glas ne vine de departe,
De la Zalmoxes, să ne spună:
Voi, Daci, nu mai tăceți din gură!
(„Dacia Magazin”, nr. 9/2004, p. 23)

Portrete – Decebal
(dr. Leonard Velcescu)

Conf. univ. dr. G.D. Iscru

24 XII 2011

25.XII.2011, în ziua de Crăciun, în marea sărbătoare strămoșească a creșterii lumini, Crăciunul geto-dac, adoptată de Biserica creștină ca mare sărbătoare a nașterii Mântuitorului nostru Iisus Hristos..